

Hoofdstuk 1

Sophie van den Akkerlanden baande zich een weg tussen de groepen toeristen bij de fontein in het romantische Italiaanse plaatsje, hoog op de rotskust aan de Middellandse zee. Ook na het hoogseizoen was het er dus nog absurd druk. De hotelmanager van Angelo Bianco had ervoor gewaarschuwd. Maar het zat nu eenmaal in haar hoofd erheen te gaan. Langgeleden was ze er met haar ouders en twee broertjes op hun vakantietoer geweest. Om precies te zijn vijfenveertig jaar geleden, toen een vliegreis met het hele gezin nog niet gewoon was. Laat staan een rondreis van ruim drie weken met een huurauto van hotel naar hotel. Dat was voorbehouden aan de rijken. Wat klopte.

Ook nu had Sophie het vliegtuig genomen en een auto gehuurd. Niet voor een rondreis, ze bivakkeerde in haar drie weken lange nazomervakantie nergens anders dan in het vijfsterren Angelo Bianco aan de kust tussen Genua en La Spezia.

Haar collega's van de juridische afdeling hadden niet van die luxe opgekeken. Ze hadden schouderophalend gereageerd op een jonge collega, die pruttelde over haar hoge hypotheek en dat kinderen vandaag de dag wel een ton euro's per stuk kosten voor ze zelfstandig zijn. De collega's kenden Sophie langer dan vandaag.

Het romantische hotelletje dat haar ouders toen hadden geboekt bestond nog. Aan de gevels hingen ook nu bloembakken met rozen en de terrasoverkapping was ermee overgroeid. Het heette met recht Con Rose. Destijds bood het uitzicht op de verlokkelijke glasheldere blauwe Middellandse zee.

Wat had ze op dat terras een scène gemaakt...

Stampvoeten omdat ze wilde zwemmen. Duiken, spartelen, onder water, afkoelen na de hitte van de dag. Maar er moest eerst gegeten worden. Vreselijk. Woest was ze geweest. Razend.

Daarnet had ze wat gedronken onder die rozen en zich maar niet te lang beziggehouden met de vraag wat andere mensen van dat verwende kring zouden hebben gevonden. Ook had ze niet in haar geheugen gezocht naar de opvoedkundige maatregelen die haar ouders ongetwijfeld hadden genomen omdat een meisje Van den Akkerlanden tenslotte, haar naam waardig, beschaafd en bescheiden in het leven moest leren staan.

Wat ze zich nippend aan een sinaasappeldrankje wel had bedacht was dat het in Nederland nooit mogelijk zou zijn geweest die appartementencomplexen links en rechts van Con Rose tegen de steile rotsen te bouwen. Voor eeuwig was het uitzicht naar...